

af han følte sig tildraget. Man saa heri en yderligere Bekræftelse paa, at det var ved det Aandens Lys, der udgik fra denne Menighed, at ikke alene han, men alle Tidens mange søgende og tvivlende Sjæle tilsidst skulde genfinde den tabte Vej til Himlen.

Derfor blev der ogsaa dødsstille nu, da han traadte frem for at tale. Alle Blikke hang i spændt Forventning ved hans Læber, mens han stod der med sit lille lidelsesfulde Smil i det blege Kristusansigt og krammede Lommetørklædet mellem sine magre Hænder.

Det havde ikke været uden Betænkeligheder — begyndte han næsten uhørlig — at han havde tilladt sig at paakalde Opmærksomheden i denne Kres. Han havde jo paa en Maade slet ikke længer Ret til at tale i en Forsamling som denne. Men han havde følt en uimodstaaelig Trang til at ytre sin Glæde over, hvad han havde hørt her idag. I det hele var det saa forunderligt for ham i denne Tid at være Vidne til, hvorledes den gamle — engang jo ogsaa for ham saa kære — Kirkevej nu blev ryddeliggjort for mer end een af de Sten, hvorover saa mange i vore Dage snublede. Særlig vilde han pege netop paa Mirakeltroen som en af de Anstødsstene, der for hans eget Vedkommende havde været skæbnesvanger; og man vilde derfor forstaa den Taknemlighed, hvormed han havde hørt særlig Vilh. Prams Udtalelser om dette Punkt. I det hele var det . . . han maatte jo nok faa Lov til at sige det . . . med et stort, personligt Haab, at han saa hen til det Rydningsværk, der nu var begyndt, og som sikkert engang vilde blive til Velsignelse og Fred for mange.

Efter disse Udtalelser kunde Vilh. Prams Tilhængere atter triumfere. Fra alle Sider omringede man Taleren for at trykke hans Haand. Men Højskoleforstanderen lod sig ikke dermed slaa af Marken og forlangte paany Ordet. Og under den nu fortsatte, stadig mere højrøstede Diskussion viste det sig, at han alligevel havde ikke saa ganske faa Meningsfæller her, navnlig blandt de langskæggede Landsbylærere, der hidtil havde forholdt sig temmelig tavse, men nu — paavirkede af Modstandernes, særlig af de unge Bondestudenters overmodige Optræden — blev hede i Hovederne og begyndte at tage Ordet. Det saa et Øje-